

DADZIS

Noskanējis imantslochmelis@inbox.lv

1987 19

SAITRAI
DZEMDĪBU
NAMS
12345
1987. GADA
1987. GADA
1987.

1987. GADA
1987.

Nr

CIEN. «DADZI»!

CIENĪJAMO «DADZI»!

Sā gada 8. augustā pulksten 11.30 Carnikavas universālveikala parīmērijas nodaļā gribēju nopirkt «Barfi» (ungāru matu stiprināšanas līdzekli). Pareizu naudiņu rokās turēdama, nostājos pie parīmērijas nodaļas un gaidīju, kad parādīsies pārdevēja. Bet viņa neparādījās. Citās nodaļās rosījās trīs pārdevējas. Mēģināju sev pievērst kādas krāšņi gērbtas blondīnes uzmanību un jautāju, vai šinī nodaļā apkalpos. Paliku bez atbildes. Jutos pavisam nelāgi. Vēlreiz vaicāju, vai kāda pārdevēja man tomēr nepārdotu to «Barfi». Bet neviena neklausījās un arī neatbildēja, kad jautāju, kur būtu meklējama sūdzību grāmata.

Cienītais «Dadzi»! Varbūt Rīgas rajona Zvejnieku patērētāju biedrība palīdzēs atklāt šīs noslēpumainās klusēšanas cēloņus.

S. AIZPURVIETE, Rīgā

CIEN. «DADZĪT»!

Ar Tavu starpniecību gribu pateikties dažiem Bauskas rajona priekšniekiem par viņu apbrīnājamo vienprātību. Esmu dzirdējis, ka citos rajonos priekšnieki cits citam liekot spieķus riteņos. Pie mums tā nēnotiek. Lūk, piemērs. Marta sākumā nezināmi daudzoņas mūsu dzīvojamā namā Kirova ielā 25 izlauza pagrabstāva durvis. Tā kā esmu šīs mājas vecākais, ziņoju par notikušo Iecavas namu pārvaldei.

— Jāieliek jaunas durvis! — pārvaldnieks nolēma. — To izdarīsim līdz deviņpadsmitajam jūnijam!

Kad noteiktais termiņš pagāja, bet solītais darbiņš nebija izdarīts, zvanīju Bauskas rajona Dzīvokļu saimniecības pārvaldes priekšniekam J. Teikmanim.

— Jāieliek jaunas durvis! — viņa lēmums bija tāds pats.

Laiks tecēja un, tā kā durvis joprojām nebija ieliktas, vienā dienā pagrabā izcēlās ugunsgrēks. Nu mūsu lietā iesaistījās arī ugunsdzēsēji.

— Jāieliek jaunas durvis! — arī viņi teica. — Citādi pagrabā var notikt visādas nebūšanas.

Par šo lielo vienprātību es arī gribu, «Dadzīt», priekšniekiem pateikties.

15 dzīvokļu iedzīvotāju vārdā
S. RAZĀNS, Iecavā

Mūsu mājai Rīgā, Sarkanarmijas ielā 12, ir neliels iekšējais pagalms. Un tajā novietotas 8 automašīnas! Jau vairākus gadus cauru diennakti mums jāpacieš troksnis, ko iebraucot un izbraucot rada šie transporta līdzekļi. Piedevām arī jāelpo benzīna tvaiki, kas ieplūst dzīvokļos.

Cien. «Dadzīt»! Kāpēc personisko automašīnu īpašnieki ir nostādīti it kā privilēģēto kārtā, kāpēc viņiem ir dotas tiesības braukāt cauru diennakti gar kaimiņu logiem, rūcināt motorus, cirst mašīnu durvis, bagāžnieku vākus un maitāt gaisu? Kāpēc viņi savas mašīnas nenoieto stāvvietās?

E. KALNIŅA, Rīgā

ŽURNĀLA «DADZIS» REDAKCIJAI

«Dadža» š. g. 14. nr. lasāma, gribētos teikt, ļoti mūsdienām atbilstoša L. Lainera humoreska «Apļa kvadrātūra». Varbūt autors to vēl varētu turpināt apmēram tādā garā, ka Kristīnas, Katrīnas un Karlīnas tēti inženieris Aldonis pacientās darba jaunatnes skolā pa divi gadi katrā klasē pasēdēt un otrreiz par inženieri neizmācīties, kā arī no galdnieka par meistaru nekļūt. Un prātīgi darīja.

Tā viņš nostrādāja kā galdnieks arī līdz pensijai. Pēc tam, saņemdam pensiju, vēlreiz pārliecinājās, cik labi būt galdniekam un nevis inženierim, ja turpina strādāt, kaut gan pensija jānopelna darbā un to nedrīkst ne vienam, ne otram. Taču galdnieka algas un pensijas maksimālie griesti ir 300 rubļi, bet inženieris, ja grib saglabāt sev nopelnīto pensiju, nedrīkst strādāt pat par kalpotāju, jo viņa pensijas un algas kopīgā griesti ir 150 rubļi. Jeb, vienkāršāk sakot, inženierim jāizvēlas vai nu gulēt mājās un saņemt pensiju, vai turpināt strādāt par inženieri, no pensijas atsakoties. Vai inženieris, kad viņš ir pensijā, vairs nekam neder? Un vai ir vērts ilgus gadus mācīties par inženieri, lai vēlāk pārkvalificētos par strādnieku?

Protams — mums vajadzīgi izglītoti strādnieki, arī galdnieki. Visai tautai jāklūst izglītotai, bet vai inženieri nav vajadzīgi? Manuprāt, ar šiem pašreiz pastāvošiem pensiju griestiem kaut kas nav tā, kā vajadzētu būt. Ja esi pensionārs, bet gribi un vari būt strādāt, tad strādā tur, kur vari būt noderīgs.

Ja esmu kļūdījies savos secinājumos — piedodiet par traucējumu!

Ar cieņu H. RUNCIS,
Ogrē

NO «DADŽA» ALBUMA

Pat bērnam ir skaidrs, ka soli domāti, lai uz tiem sēdētu.

Bet Ilūkstes Komunālo uzņēmumu kombināta darbinieki domā citādāk. Viņi 1986. gada jūnijā izgatavoja solus un sakrāva tos kaudzē pie sava kombināta vārtiem. Tā radās savdabīgs piemineklis bezsaimnieciskumam.

V. CIBUŠKA foto

Vecā «Moskviča» gals. Tā atdusas vieta ir Saulkrastos iepreti kempingam.

Neticami, bet fakts: šī Patērētāju biedrību savienībai piederošās noliktavas ēka un mākslinieciski kopā sastumtie lūžņi grezno Jelgavas centru!

Fotografējis L. STĀLBERGS.

Tagad, mīļā, jau cita nekā nedzird, kā tikai par to pašu dzeršanu. Alkohols inde, alkohols slikts! Nu ko tur sacīt! Nekāda labā manta jau tas šņabulis nav. It sevišķi, ja tikai vienu reizi cauri dzīts un ar nevārītu ūdeni kristīts. Tur es neko nevaru teikt. Bet, kad sāk pārmērus slavināt tos veselības skrējienus, tad gan gribas ņemt mietu! Cītam, rau, veselība un ilgs mūžs, bet man no tās apkārt skraidīšanas bezmaz roze piemetās. Nesteidzini tu mani! Ko tu saki! Valgi man sārti! Paskats dūšīgs! No pārbiļa, mīļā! Tikai no pārbiļa. Vēl tagad šermuļi tricina kaulus. Un, kad es vēl atceros to lielo skādi... Uh! Kā tur lai valgos uguns nemetas! Nu, kužiņ, kužiņ! Es jau stāstu.

Nu tad tā. Pagājušajā sestdienā palaidu brūzi darbā. Viss, tā teikt, pa pirmo zortī: divas trīslītru burkas un bumba. Un vēl pāri palika, ko pašai uz mēles uzliet. Sakrāmēju savu šiltaino somu un laižos ceļā. Kā, uz kurieni! Uz laukiem tak! Tur man ir gruntīgs noņēmējs. Pilsētā uz katra stūra pa milcīm rēgojas, tā vien skaties, ka tiksi klučos ar visām aprīkēm. Laukos mīers un klusums kā kapos. Izbraucu pļevakarē, un Lekšputriņu pieturā tiku jau elles tumsā. Nesamals arī roku novelk. Tādēļ sado-māju let cauri mežam. Tur tāda smuka taciņa un līdz Lekšiem uz pusi tuvāk. Eju, savā nodabā dziesmiņu dungodama. Te aiz muguras — dip! dip! Mošvīkst egļu skuja, nobrīkšķ zari... Es, mīļā, mēma! Sirds sakāpj kaklā un spārdās kā zivs uz āķa! Apstājos un pablen-žu atpakaļ. Kā tad! Krūmos tup tumšs stāvs un zībsnī kabatas lukturīti. Nē, kliegt, mīļā, nekliedzu. Pārmetu nešjāvu pār plecu un sāku rikšot. Kur tikai tev, cilvēkam, briesmu brīdī duka rodas! Pēc mirkļa dzirdu atkal — dip, dip! Svešais nāk pakal kā divi deviņi! Tad gan gribējās blaut. Bet ko tu tumšā mežā sakliegsi. Paķeru somu un tešos atkal uz priekšu. Cik ilgi, tu domā, sievišķis manos gados var tā aulekšot, ko! Ja tev somā turklāt divas trīslītru burkas, bumba un nepilns mērs ciemakukulim! Stīva aiz bailēm un bez elpas no skriešanas aptupstos zem kupla kadiķa, trīcēda-ma pie visām miesām. Ja ķērējs ir žulks, tad tikai mans jaunais importa plašķis pagalam un varbūt meitīša gods briesmās. Žēl, protams! Bet ja nu pakal dzenas milcisi! Ko tad! Vai mazums tādu, kas tiko otram uzgrūst nelaimi kaklā!

Neesmu vēl izdomājusi līdz galam, kad atkal dzirdu soļu dipu. Šoreiz svešais, lukturīti vicinādams, laužas cauri krūmiem tieši uz manu kadiķi. Nu nē! Ar pierādījumiem uz vietas mani vēl neviens nav noķēris un nenokērs! Sirds aiz zēluma pa muti kāpj laukā, bet es abām burkām vāciņus nost un — klunkš, klunkš, klunkš!... Tek mans brūvējums sūnās kā at-raītnes āsaras. Gribas brēkt uz debesīm, bet no-valdos — bumbu vajā, pūsmēra trauku arīdzan. Pati parāpjos tālāk. Lai tā smaka paliek aiz muguras. Es tev, mīļā, gari stāstu, bet īstenī-bā viss gāja mērkaķa ātrumā. Pēc īsa brīža svešais klāt. Elš, pūš un spidina lukturi man taisni acīs.

— Vai te... kontrole... kur te...
Šis murmulē kā mucas dibenā, nu nekā sa-prast. Tik vien apjēdzu, ka gluži pēc mīlča viņš neizskatās. Drošs tomēr paliek drošs, sa-ņēmu dūšu un bargā balsī saku:
— Varat kontrolēt, cik tik! Man nekā nav un nebūs! Esmu vāja, neaizsargāta sieviete!

Šis beidz mīnāties un izvalba acīs.
— Ko tad es varu pārbaudīt! — viņš beidzot noburkšķ. — Es prasu, vai šeit ir otrais kontrol-punkts! Mums notiek veselības skrējienš. Ar nakts orientēšanos. Būšu laikam apmaldījies.

Tad es, mīļā, gribēju viņam gāzt! Skrien kā aptaurēts pa mežu! Man bezmaz trieka!...

— AVĪZES RAKSTA, KA NOLIKTAVĀS PIEKTĀ DAĻA SAKŅU SAPŪSTOTI!
— MŪSU SAIMNIECĪBĀ TAS NEVAR NOTIKT. MUMS PIEKTĀ DAĻA PALIKA UZ LAUKA.

E. OSS

A. DZIRNIS

TALCINIEKI

— Vecomāt, ko tie onkuļi un tantes tur dara?
— Kartupeļus lasa, bērniņ, tie ir talcinieki.
— Kas tie talcinieki tādi ir?
— Pilsētnieki, bērniņ. Atbraukuši, lai palīdzētu kolhozam novākt kartupeļus.
— Tātad viņi ir labi, ja palīdz!
— Nezinu, bērniņ, nezinu.
— Vecomāt, iesim tuvāk, paskatīsimies, kā viņi lasa!
— Tur nav ko skatīties, iesim labāk projām!
— Ir gan! Paskaties, cik lielu maisu onku-lis nes! Bet kāpēc viņš maisu nes nevis uz kau-dzi, bet pavisam uz citu pusi?
— Tāpēc, ka mežmalā stāv viņa automa-šina.
— Uz kurieni viņš to kartupeļu maisu vedīs, uz mūsu kolhozu?
— Nezinu, bērniņ.
— Kā tad tu, vecomāt, nezini! Pati taču tei-ci, ka talcinieki atbraukuši, lai mums palīdzē-tu. Redzi, tur stāv vēl viena mašīna. Un, re, vēl viena! Un visas vedīs?
— Vedīs, bērniņ. Tāpēc jau brauc, lai vestu.
— Vecomāt, paskaties, cik lieli šajā kaudzē kartupeļi! Nu paskaties taču!
— Tos talcinieki atlasījuši priekš sevis.
— Vecomāt, uz kurieni visi uzreiz tā skrien?

— Autobuss pēc talciniekiem atbraucis. Bēr-niņ, paskaties labāk turp, redzi — dzērves lido uz siltajām zemēm. Paskat, cik skaisti putni!
— Vecomāt, vecomāt, talcinieki kaujas!
— Nē, bērniņ, viņi tikai grib aizvest sev li-dzi tik daudz, ka pašiem autobusā nepietiek vietas. Tāpēc viņi tagad tur grūstās.
— Vecomāt, kā tad tā, talcinieki aizbrauca, bet uz lauka palika tik daudz kartupeļu. Kāpēc viņi tos nenolasīja?
— Nepaspēja, laikam kaut kur bija jāstel-dzas.
— Vecomāt, redzi, viens talcinieks palika uz lauka. Viņš, nabadziņš, lasa kartupeļus un ne-maz nezina, ka pārējle jau aizbraukuši!
— Tas, bērniņ, nav nekāds talcinieks, tas mūsu kolhoza agronomš.
— Ko tad viņš viens var izdarīt, ja talcinie-ku bija tik daudz un tie visi kopā nevarēja?
— Ko citu cilvēks lai dara? Viņam žēl, ka kartupeļi paliek uz lauka.
— Vai talciniekiem nebija žēl?
— Bija gan. Bija žēl, ka paliek...
— Vecomāt, iesim agronomam palīgā! Tad mēs būsīm jau trīs, kas lasa.
— Iesim, bērns, iesim, glābsim, ko varam. Rīt taču atkal atbrauks talcinieki.

— PĀRDEVĒJA TAČU DOD TIKAI DIVAS PUDELES...
— JĀZINA, NO KURAS PUSES PIEIET!

I. MELGAILIS

— MĪĻĀ, TEV VAJADZĒTU PĀRKĀRTOTIES! ŅEM TO LIELO SAINI OTRĀ ROKĀ!

D. BREIKSS

H. HIBUSS

Tīcat vai ne, bet vecām riepām piemīt zināma velnišķība. Ne jau visām, tikai tām ar metāla kordu. Pārējās riepās nekādas raizes nerada — tiklīdz tās nodilst, aizved uz restaurēšanas rūpnīcu un tev paldies pateiks. Diemžēl metālkorda riepās sava slikta rakstura dēļ restaurēšanai neder. Ko ar tām iesākt? Otrreizējo izejvielu savākšanas punktos pieņemēji no metālkorda riepām mūk pa gabalu. Vest uz izgāztuvi? Izgāztuvju darbiniekiem šo riepju velnišķīgā būtība ir ļoti zināma, viņi mašīnu, kas piekrauta ar vecām riepām, izgāztuvei tuvumā nelaiž.

Bet, ar prātu spriežot, kaut kur šīm nolādētajām riepām tomēr jāpaliek, jo metālija pati no sevis izgaist nespēj. Kur vecās riepās tagad tiek glabātas? Daļu šoferi paklusām ieripina grāvjos, daļu sadedzina, daļu pa tumsu un miglu izgāž tuvākajā mežā.

Taču tā var rīkoties vienīgi saimniecības, kur mašīnu un līdz ar to veco, velnišķīgo riepju nav pārāk daudz. Lieli autotransporta uzņēmumi šo problēmu tik vienkāršiem paņēmieniem atrisināt nevar, tie meklē, kamēr atrod brīvu teritoriju un riepās izgāž tur. Tā, piemēram, Rīgas autobusu satiksmes ražošanas apvienība un citi uzņēmumi vecās riepās izgāž bijušā Rumbulas lidlauka teritorijā. To redzot, daudzi sāka protestēt, un «Dadzis» saņēma sūdzību, ko publicēja 11. numurā.

Uz publikāciju plašu un izsmelošu atbildi atsūtīja autotransporta un šoseju ministrs J. Janovskis. Viņš, starp citu, norāda, ka republikā pašreiz ir uzkrājies vairāk nekā simttūkstoš nolietotu metālkorda riepju, tāpēc republikas valdība pieņēmusi lēmumu 1990. gadā sākt riepju pārstrādes rūpnīcas celtniecību. Kas attiecas uz Rumbulas lidlauku, tad ministrija ir aizliegusi tās pakļautībā esošajiem uzņēmumiem uz turieni vest nolietotās riepās. Taču jautājums par metālkorda riepju savākšanu un uzglabāšanu paliek atklāts. Pēc ministrijas domām, riepās savākt un uzglabāt vajadzētu republikas

Valsts materiāli tehniskās apgādes komitejai.

Tāpat stāvoklis skaidrs: līdz tam laikam, kad sāksies riepju pārstrādes daršana — reāli spriežot, vismaz gadus piecus — rūpes par nolietotajām metālkorda riepām jāuzņemas minētajai komitejai. Un problēmu varēs uzskatīt par atrisinātu.

Ak, sapņi, kur jūsu saldums! Valsts materiāli tehniskās apgādes komiteja ir gatava darīt visu, tikai lai ne vākt un uzglabāt velnišķīgās riepās. Jo tas, redzat, nekādā nav iespējams!

Savākt visas simttūkstoš riepās vienuviet un sakraut tādu mērenu Everestu? Bet, ja nu šo riepju Everestu huligāni vai zibens aizdedzina, tad puspasaules nokvēps. Un tas vēl nebūs ļaunākais — tādām gumijas daudzumam degot, rodas kaitīgas gāzes, bet tie vairs nav joki. Sagāzt riepās izmantotā karjerā un apbērt ar zemi, lai tās tur guļ un gaida pārstrādes rūpnīcas uzcelšanu? Taisnība, tur riepās aizdegties nevarētu, bet pārstrādāt pēc tam tās arī vairs nebūtu iespējams, un tas nozīmētu pāris miljonus ierakstīt skurstenī.

Pēc Valsts materiāli tehniskās apgādes komitejas domām, nolietotās metālkorda riepās vajadzētu uzglabāt tām saimniecībām, kam tās pieder. Tur pārmērīgi lieli kalni nerastos, tur riepās varētu mierīgi gaidīt, kad tās beidzot aizvedīs uz pārstrādes rūpnīcu. Un viss kārtībā!

Patīstībā nekas nav kārtībā, jo riepju īpašnieki vienā balsī brēc, ka viņiem nav ne teritorijas, kur rīkot riepju noliktavas, ne arī sagu, kas raudzītos, lai huligāni tās neaizdedzina.

Kā redzams, ap velnišķīgajām riepām radies apburts loks. Visrādā cits uz citu un sauc: «Teve, par tām jārupējas!» Diemžēl ar rādīšanu un saukšanu vien neko atrisināt nevar, taču šī problēma ir jāatrisina, turklāt jo ātrāk, jo labāk. Citādi, kā pieredze rāda, ne vien grāvji un meži, bet arī lidostas pamazām pārvērtīsies par vecu riepju izgāztuvēm.

Un ko tad mēs darīsim?

A. ISAIS

JUKUMS OSAINIS

ŪDIŅ VAIN

Emmiš atnācs bi pe Pric,
Lūdz, le salabe šai špric,
Tomātiš, kas siltumnice,
Oug tik ta, ka dūšig šprice.

Apskatījs to padarišan,
Prics tēc: «Te būs milzīg tīšan,
Matoriš i sadedzs mells,
Pārtīs un tas ies ka vells.

Bet tāds dārbs nau nokaut blakt,
Prasīs septiņ dien un nakt.»
Emmiš zin — le ritens rit,
Jādo Pricam divdesmit.

Āztecējs pēc gudrebs zāl,
Emet Prics, le strāde gāl,
Pakņuban to matoriņ,
Patēc Emmam: «Ņem nu viņ!

Dārbs es nošance uz piec,
Nes un špricei gale liec!
Ja viņš neies — skaidr ain,
Nebus māt, bet ūdiņ vain!»

Velt bi Emmans izsvieds nod,
Mators neiet — dzied vo rod.
Sēd nu Emms pe šlūtan pikts,
Ko var dāt, ja ūdiš slihts.

«IZGĀZTUVE».

G. BERZINS

U. MEŽAVILKS

— NORAKSTĪSIM VIENU IMPORTA IEKĀRTĪNU!
— VAI NAV IZVAZĀTA!
— KO JŪSI! KASTES JOPROJĀM VESELAS.

Ja teiktu, neticētu, cik daudz var prasīt viens muļķa lopiņš! Sevišķi, kad, izrādās, tas nav vienkāršs, parasts mājlops, bet smalkas šķirnes — «Latvijas brūnā» telīte, kas izaudzējama, kopjama un par dārgu naudu pārdodama tālu aiz republikas robežām.

Varam nešaubīties, šī telīte ir īpaši lolojama, vakcinējama un imunizējama. To nedrīkst pārbarot, bet nedrīkst arī pārāk uz diētas turēt. Savā jaunajā dzīvesvietā telēns nedrīkst ierasties ne pārāk jauns, ne arī pārāk vecs — tas viss smalki atspoguļosies ciltsgrāmatas datos.

Lūk, ar kādiem jautājumiem nākas saskarties lauku saimniecību un šķirnes dzīvnieku bāzu darbiniekiem, līdzko viņi sāk gatavot kārtējo «Latvijas brūno» sūtlījumu uz Vidusāziju, Aizkaukāzu vai citur.

Kur ir jautājumi, tur mēdz rasties arī problēmas. Lai cik tas būtu neticami, šķirnes dzīvnieku audzētāju problēmas nav tik daudz saistītas ar lopiņu kopšanu, barošanu, veselības stāvokli un tā tālāk, cik ar to transportēšanu. Ar Baltijas dzelzceļu.

Nē, nē — apgalvot, ka dzelzceļš nedod vagonus, tā būtu rupja fakta sagrozīšana. Vagonus dzelzceļš dod, tiesa, ar zināmu nokavēšanos — nedēļu, desmit dienas vēlāk nekā pašu dzelzceļnieku sastādītajos grafikos un solījumos paredzēts.

Mēs varētu domāt, ka nedēļa, desmit dienas teļa mūžā nav nekas, ka lopiņš galu galā var arī pagaidīt. Taču šāda domā, izrādās, ir dziļi maldīga, jo šeit nav vēra ņemta niecīga,

KO GAN VISU TĀDA TELĪTE NEPRASA!

bet ļoti svarīga finese: runa nav par parastu telju, bet par šķirnes dzīvnieku, kurš jau iepriekš tiek gatavots uz svarīgo promvešanas datumu. Asinsainas rezultāti, piemēram, ir derīgi tikai līdz zināmam termiņam. Ja termiņš pāri, visas analīzes jāatkārto. Kamēr jaunos datus apstrādā laboratorijā, paiet vēl viena nedēļa vai desmit dienas. Un vēl — telītes vecums paredzētajā promvešanas brīdī ir tieši tāds, kāds nepieciešams dzīvniekam, lai tas atbilstu šķirnes prasībām. Ja nu sakarā ar visu termiņu izjukšanu telīte kļūst nedaudz vecāka nekā šķirnes dzīvniekam pirkšanas brīdī pieļaujams, tai ceļš vairs tikai uz gaļas kombinātu. Arī tur audzētājs par telīti, profams, saņems naudu, gan diemžēl vairs tikai pusi no tās, ko saņemtu, ja viss būtu noticis paredzētajā kārtībā.

To visu varētu salīdzināt ar interesanto stāvokli rūpniecībā, kas rodas tad, kad viens no ķēdītē saistītajiem piegādātājiem nepilda savas

saistības. Bet šķirnes dzīvnieku ērkšķainā taciņa ar to vēl nebūt nav beigusies. Kur nu! Lūk, ko no Skrīveru bāzes raksta šķirnes dzīvnieku vagonu pavadonis:

«Ūdeni lopu dzirdīšanai uz staciju vedam ar mucām no četrus kilometru attāluma, jo Skrīveru stacijā dzeramā ūdens nav. No Skrīveriem vagoni ar lopiem nonāk Krustpīlī, kur arī stacijā dzeramā ūdens nav. Krustpīlī vagoni vasaras karstumā dažreiz stāv pat divdesmit četras stundas. Lopiņi mokās, mēs mokāties tiem līdz. Bet Daugavpīlī? Tur ūdens ir, bet tas ar spaiņiem jānes no piecdesmit līdz simt metru attāluma — nav jau kā agrāk, kad speciāli aprīkotās ūdens ņemšanas vietas vēl bija kārtībā. Tagad krāni aplauzti, šļūtenes pazudušas.»

Tiesa kas tiesa, par artēziskās akas ierīkošanu Skrīveru stacijā ieinteresētās organizācijas ar Baltijas Dzelzceļa pārvaldi apmainās vēstulēm jau gadu desmitus, taču, kaut arī vēstule daudz, skaidrības nav. Un dzeramā ūdens ne tik.

Jāpiebilst, ka šķirnes telītēm ceļā uz pasauli stāv vēl viens šķērslis un tas, nūdien, tāpat nav no mazajiem.

«Pavasaros un rudenos stacijas laukums, kur vagonos jāievie dzīvnieki, pārvēršas par dubļu jūru, tas kļūst neizbraucams ar mašīnām un neizbrienams kājām,» par Skrīveru staciju rakstīts citā vēstulē.

Jā, kas to būtu domājis, ka viens teljs var radīt tik daudz problēmu!

B.KRASTIŅŠ

Kas tikai mēs nebūtu, ja tādi, kādi esam, nebūtu!

Kas es gribētu būt! Nu, vismaz kaut kas!

Mūžu dzīvo, mūžu — mociēs.

Kamēr atrod kopsaucēju, pazudis, izrādās, ir skaitītājs.

Cits ir, cits — skaitās.

ANDRIS BRIEDIS

— ES, KĀ REDZAT, ESMU FOTOMĀKSĻINIEKS. BET JŪSI!
— MĀKŠKĒRĒŠANAS MĀKSĻINIEKSI!

Vēlēšanās nomazgāt sevi baltu parasti rodas tad, kad ir ziepes.

Ne viss ir dārgs, kas dārgi maksā.

Vairums patiesību dzimst nevis strīdā, bet tad, kad pārtrauc strīdēties.

F. USĀNS

Preču kvalitāte ir gan tirdzniecības virzītāja, gan arī bremsētāja.

No nekā nevar neko izveidot, izņemot augstas domas par sevi.

C. MELAMEDS

Pirms likt savu daļu kopējā katlā, der pār-
llecinātles, kas ievārīts.

Cilvēkam nav jābūt stomatologam, lai viņam
parādītu zobus.

Reizēm nēsā uz rokām, lai būtu ērtāk pārnest
pār bortu.

Tieši nepanesamie cilvēki kļūst par nastu citiem.

Vai var uzskatīt, ka visi mājās, ja sakāpj bē-
niņos?

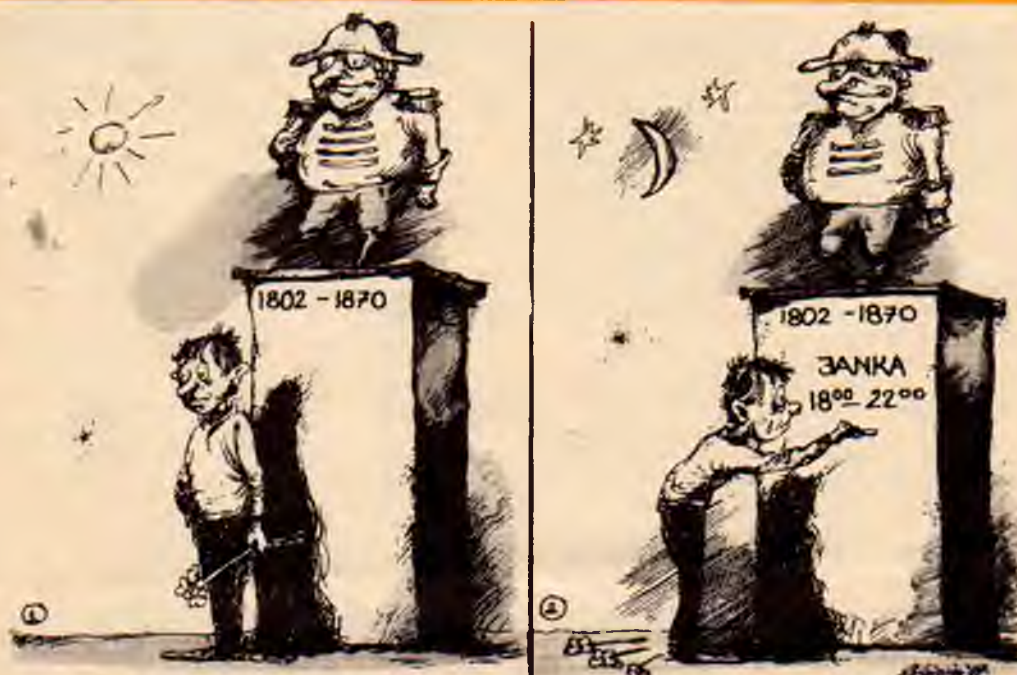
Panākumu reibonis nav slimības simptoms,
bet — darba trauma.

Nepletiek, ka viss iet uz labo pusi, vēl vajag,
lai ietu arī uz priekšu.

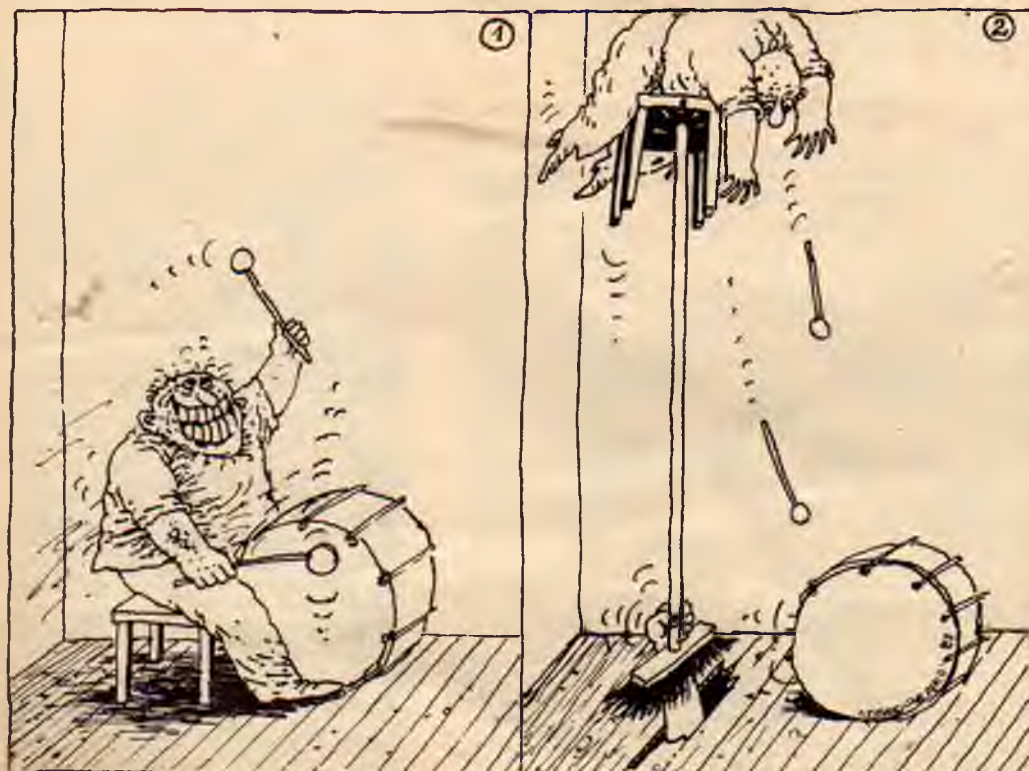
Pārāk daudz to, kas stāv darba sardzē, mazāk
ir pašu strādātāju.

Dodami labumu sabiedrībai, pārbaudiet, kur
tas paliek!

A. LEJIŅŠ

A. LEPIŅŠ

T. SERGIJENKO

LEKCIJA

Kultūras nama vadītāja iepazīstina au-
toriju ar lektoru un izslid no telpas
dibendurvim.

Lektors pārļaiž vērtējošu skatienu klā-
esošajiem. Vispirms no kreisās uz labo
pusi. Tad no labās uz kreiso.

— Lekciju nolasīt? — viņš iesāk, sakā-
tojis kaklasaiti un uzlicis uz deguna brī-
les. — Jums! Vā-ai! Jūs taču esat tik gu-
ri! Ko es jums varu nolasīt?

Lektors noplāta rokas un kautrīgi p-
smaida.

Balss no pēdējā sola:

— Pamēģiniet!

— Pamēģināt jau var. Bet es zinu, m-
ni vakar biedrs Miķeļrāčenis nobridināj-
līdzko lektors sākot lekciju, tā jūs viņu u-
reiz izsitot no sliedēm. Noēdot. Ar pro-
vokatoriskiem jautājumiem. Jūs esot pro-
blēmu pilni kā suņi blusu... Nejaudasie
Kāpēc? Negribas?... Vā-i!

Lektors, brītiņu ironiski noraudzījū-
uz klausītājiem, atver portfeli un sāk i-
kravāt tā saturu.

— Es jums varu nolasīt pilnu kurs-
Divdesmit lekcijas! — viņš jautri paz-
no. — Nevajag? Nobaidīju? Nu, labi.
Interesanti, vai vecas anekdotes jun-
drikt stāstīt? Man ir tāda metode: līd-
ko jūtu, ka auditorija mani neklausā
snauz, es to atmodinu ar pāris vecā
anekdotēm. Visiem uzreiz acis vaļā u-
blenž uz mani, it kā es būtu pateicis ka-
ko sensacionālu. Bet man tikai to vaja-
Efekts!

Lektors pārļaiž klausītājiem vērig-
skatienu.

— Jūs vēl negulāt? Neviens pats? Siev-
man šorīt jau teica: Kārli, tu iekulsie
nepatikšanās. Noteikti izgāzīsies. Es, z-
nāt, šonakt nosapņoju jocīgu sapni. G-
ju pa plānu ledu. Nu tik plāniņu! Ne-
vai bija kāds milimetrs. Bet es, neka-
ēju! Bet otrā krastā... Varat iedomāties
kas otrā krastā? Otrā krastā pie rakstān-
galda sēž mūsu kasieris, met man ar pirkstu
lai nāku saņemt honorāru...

Balss no pēdējā sola:

— Un saņemāt?

— Tur jau tā lieta, ka nepaguvu. Pa-
modos. Un uzreiz telefona zvans, aicin-
nākt pie jums nolasīt lekciju. Izstāstīj-
sievai savu sapni, un viņa teica:

— Nebūs labi, Kārli. Tu izgāzīsies

Lektors nopūšas. Izvelk rūtainu kaba-
lakatiņu un britiņu rūpīgi spodrina bri-
ļu stiklus.

— Sieva man teica: svarīgi, lai vir-
tevi cienītu. Uzliec kaut vai jauno kak-
lasaiti. Pēc principa: cilvēkā visam jābū-
skaistam...

Hm. Jūs laikam likāt uz mani lielas ce-
ribas? Domājāt, ka es pateikšu kaut k-
gudru? J-jā. Man ir izstrādātas lekcijas...

Izliek uz galda lapiņas.

— Bet diez vai jūs to gribēsiet klau-
sīties... Kas? Jau zvans? Nu, tad es eju.
Neuzdrošinos jūs starpbrīdī aizkavēt. Re-
dzat nu, pareizi biedrs Miķeļrāčenis ma-
teica: neiznāks tev, Kārli, nekas ar to lek-
ciju.

RŪDIS POPEDIS

TOPOŠAIS MAKŠKERNIEKS

Jānītis noķēris pirmo zivteli.

— Vai lielā! — draugi valcā.

— Kad izlauzī. tad parādīšu. Tad...

— STEIDZĪGI VAJADZĪGA KĀDA IZKLAIDĒ-
SANĀS! VARBŪT IETEIKSIM RADĪT PASAULI!

— Ja liekam roku uz sirds, tad godi-
gi jāatzīstas, ka Preiļu rajona patērētā-
ju biedrības sagādes kantora desu cehs
nav isti gatavs! — valstīdīgi saka celtnie-
ki — Daugavpils PMK meistari. — Uzka-
rināmie ceļi turas uz goda vārda. Saldē-
tava darbojas tikai daļēji. Ceha grīdas nav
uzbūvētas ar slīpumu, tāpēc šķidrie at-
kritumi krājas ražošanas telpās. Telfer-
celtnis nav samontēts...

— Dārgā importa iekārta uzstādīta ti-
kai daļēji, — tikpat atklāti sūkstas Latvi-
jas Patērētāju biedrību savienības Ģalve-
nās ražošanas pārvaldes speciālisti. — Tā-
pēc par augstas kvalitātes desu ražošanu
vēl runāt pārāgi...

— Nav nekādas garantijas, ka cehs dar-
bosies bez pārtraukumiem, — bēdājas Prei-
ļu rajona patērētāju biedrības vadītāji.
— Iekārtai trūkst nepieciešamo rezerves
daļu...

— Nav nokomplektēti kadri, — savu
neapmierinātību izsaka sagādes kantora
vīri. — Trūkst kvalificētu desu meistaru...

— Atklāti runājot, desām nav izstrādā-
ta pareizā gaļas masas receptūra, — spie-
ti atzīt paši desu ceha darbinieki.

— Cehā nav dezinficējošo vielu roku
mazgāšanai. Gatavā produkcija un izej-
vielas glabājas vienā telpā. Desas ir pa-
stiprināti mitras, — pretenzijas ir arī Prei-
ļu rajona sanitāri epidemioloģiskās sta-
cijas ārstiem.

«Kāda apbrīnojama, pārkārtošanās laika
cienīga atklātība!» gribas iesaukties. Diem-
žēl paškritiskie vārdi ieskanējušies tikai
kopš šā gada 1. jūnija, jo tieši tad Stan-
darta un mērīšanas tehnikas valsts uzrau-
dzības Daugavpils laboratorijas darbinie-
ki konstatēja, ka Preiļu rajona patērētā-

ju biedrības sagādes kantora desu ceh
produkcija neatbilst standartam, un ra-
žotni slēdza.

Tācu pērnā gada decembrī, kad des
cehs stājās ierindā un sāka ražot Valmie-
ras un Tbilisi pusžāvētas desas, runas bij
pavisam citādas.

— Darbīgs padarīts uz goda! — apga-
voja PMK vīri. — Daugavpils celtniec-
ības meistariem nav jākaunas Preiļu des
meistaru priekšā.

— Ar gandarījumu varam atzīmēt,
sākusi strādāt vēl viena moderna ražo-
ne, kas apgādās republikas iedzīvotāju
ar augsti kvalitatīvām desām! — svinīgi
ziņoja Latvijas Patērētāju biedrību savie-
nības valdes vīri.

— Tagad par preliešiem spriedis: ne-
skati vīru no cepures, bet pēc desas, k-
viņš ražo! — priecājās sagādes kantor
direktors J. Finogejevs.

— Tādā modernā cehā var tapt tika
brīnumdesas, kas atbilst visiem sanitāra-
jiem noteikumiem! — apgalvoja Preiļu ra-
jona sanitāri epidemioloģiskās stacijas
ārsti.

— Un tādas desas būs! — desu ceh
meistari solīja. — Lai dzīvo Preiļu brūn
pusžāvētā!

— Esmu pārliecināts, ka mūsu jaunai
desu cehs padarīs Preiļus slavenus pa vi-
su republiku! — pacilātus vārdus teic
Preiļu rajona patērētāju biedrības valde
vīri ar priekšsēdētāju K. Neicgali priekš
galā.

Cienijamie Preiļu rajona patērētāju
biedrības vīri slavas ziņā nav maldījušies
Kas ir, tas ir!

J. JUZEFS

NO KONKURSA MATERIĀLĀM

ARNOLDS AUZIŅŠ

KANDIDĀTU SPECAPSTRĀDE

Kolhozā «Dimanta grauds» vajadzēja vēlē-
t iecirkņa priekšnieku. Tika izraudzītas trīs
kandidatūras — Kalniņš, Lejiņš un Purviņš.
Kolhozniekus informēja, ka demokrātijas
uzplaukuma laikmetā ikvienam ir tiesības
izvirzīt atbilstošajam amatam ne tikai citus,
bet arī sevi pašu. Bet no rajona piezvanīja
un nobirdināja: «Nekādu pašdarbību!»

Noteiktajā laikā atbrauca agrorūpnieciskās
apvienības galvenā agronome Janīna Učāne.
Viņai bija uzdots rūpēties, lai viss nori-
tētu kā pa diedziņu, lai ievēlētu tieši to
personu, kura visvairāk pelnījusi būt par
iecirkņa priekšnieku.

Pirmsvēlēšanu posmā tika cildinātas Purvi-
ņa labās īpašības. Viņš šajā pusē bija
dzimis un audzis, vietējos apstākļus pārzināja
kā savu kabatu. Tam vīram bija galva uz
pleciem un krūtīs godīga sirds. Visi ticēja,
ka viņš rīkosies taisnīgi un nedarīs pāri
ne zemei, ne cilvēkiem.

Vēlēšanu dienā Purviņš savu kandidatūru
pēkšņi atsauca.

— Es nevaru, man ir pārāk daudz
sabiedriskā pienākumu. Esmu sabiedriskais
kārtības sargs, brīvprātīgo ugunsdzēsēju
biedrības biedrs, motosekcijas priekšsēdē-
tājs un atturības veicināšanas biedrības
valdes locekļa kandidāts.

— Ja ievēlēs par brigadieru, no pārējiem
pienākumiem tevi atbrīvos, — kolhoza
priekšsēdētājs mēģināja pierunāt.

— Nē, — Purviņš stingri teica. — Man mā-
jās ir sieva un trīs mazi bērni. Un vēl
sievamāte! — viņš piebilda. — Es neva-
rēšu sevi sadalīt starp diviem iecirkņiem.

— Ja cilvēks ir pretī ar rokām un kājām,
tad no viņa nekāda labuma nebūs, — ra-
jona pārstāve domāja. — Vai arī pārējiem ir
tikpat būtiski iebildumi, ka viņi tiek iz-

Kalniņš un Lejiņš kratīja galvas. Viņiem
patika risks, viņi vēlējās pārliecināties, pa-
kuru nodos vairāk balsu. Abi bija ienācēji
kolhozā. Kalniņš tika atsūtīts uz šejieni pa-
lopu mākslīgās apsēklošanas uzraugu, sam-
lējās un apprecēja galvenā zootehnikas
meitu, vienā rāvienā kļūdams par savējo. Tas
bija liels pluss. Lejiņš neko daudz no zemes
darbiem nejēdza, toties viņam piemita izcilas
organizatora dotības. Darbodomāms par sa-
gādnieku, deficītās rezerves daļas, kuras
citi gaišā dienas laikā meklēja ar uguni
viņš izrāva, šķiet, no pekles. Tāds caur-
sities spēks daudziem imponēja. Lejiņš ne-
šaubījās, ka vairākums balsos par viņu.

Uz biļeteniem tāpat palika divi vārdi.

— Varat abus nosvītrot un pierakstīt to
kandidātu, kas būs pa prātam, — RARA
galvenā agronome iedrošināja klātesošos.

Visiem rokās parādījās rakstāmriki. Sejas
pauza kļuva apņemšanas, it kā ierakstāmais
vārds būtu slepena parole uz apsolīto laimes
zemi.

Kad atvēra urnu, atklājās iepriekš nepa-
redzēta aina. Par Kalniņu bija nodotas div-
padsmit balsis, par Lejiņu — desmit, bet par
Učāni — deviņdesmit. Abi caurkritušie baidī-
jās paskatīties apkārt.

— Ar balsu vairākumu par trešā iecirkņa
priekšnieku ievēlēja Janīna Učāne, — sapul-
ces vadītājs sparīgi noziņoja. — Kolektīva
vārdā atļaujiet jūs apsveikt...

Viņš izcēla no vāzes uz darba prezidija
galda piecas sarkanās rozes un pasniedza
jaunajai amatpersonai.

— Krietna sieva. Veči kā pa drāti stai-
gās, — kāds čukstēja.

Ievēlētā iebilda, ka viņa nav kolhoza bied-
re, bet priekšsēdētājs iebildumu atvaļēja.

— Mēs jūs tūlīt uzņemsim mūsu kolho-
zā, — viņš smaidīdams paziņoja. Tālākais ap-
lauzums dārdzīgi nāvēja.

REZOLŪCIJA

Ne gluži visaugstākā ranga, bet arī ne ierindas darbinieks atrada sava kabinetā uz galda rakstu. Tam stūri bija rezolūcija: «Svilim. Zināšanai.» Datums. Paraksta nebija.

— Hm! — Svilis norūca. — Uzvārds pasvītrots ar vienu svitru, «Zināšanai» ar divām... Kartējais papīrs no ministrijas. Zināšu vai nezināšu — viens pīpis. Lūk, ja būtu uzrakstīts «Izpildīt», tad gan...

Svilis uzlika brilles un, ar pirkstu līdz vilkdams, velreiz izlasīja rezolūciju.

— Nē, priekšnieks to nav rakstījis, — viņš nosprieda. — Viņš būtu parakstījis, bet tagad pat «b.» uzvārdam priekšā nav pie rakstīts. Velns lai parauj, ir gan kārtība! Ne velti raksta, ka nolaidība un birokrātisms nomac dzīvu lietišķu darbu!

Atlaidies krēslā, Svilis iegrima pārdomās un pēc krietnas stundas pacēla telefona klausuli.

Drīz galdam otrā pusē stavēja pusmūža vīrs ar piezīmju bloku roka. Svila vietnieks.

— Pasūtiet, kas te ir! — Svilis pastūma viņam rakstu.

— «Svilim. Zināšanai.» vietnieks skali izlasīja.

— Ka tu domā, kas to uzrakstījis?

— Bet... ē... paraksta nav. Varbūt šefs?... Tomēr ne... Vietnieks?... Pensijas vecums... Izklaidīgs kļuvis. Reizem «labrit» vietā «labvakār» pasaka. Tāpēc domāju...

— Izslēgts! — Svilis pārtrauca vietnieku. Čenkus rokrakstu es pazīstu. Starp citu, to var tūlīt pārbaudīt, rakstu ar viņa rezolūcijām man ir vesela kaudze.

Viņš izņēma no skapja vairākas mapes, abi tās ilgi šķirstīja, ar un bez brillēm pētīja rezolūcijas.

— Labi, — Svilis beigās teica, uzmetis skatienu pulkstenim. — Noskaidrosim pēc pusdienām.

Lai sāktais darbs nepiemirstos, viņš rakstam ar noslēpumaino rezolūciju uzņāpa: «Noskaidrot».

— Dodiet man, es noskaidrošu, — vietnieks izstiepa roku.

— Es pats, — Svilis sacīja. — Rakstīts ir man, man arī jāsaļiek visi punkti.

Pēc pusdienām Svilis atkal ķeras pie rezolūcijas.

— Velns lai parauj! — viņš iesita ar plaukstu sev pa pieri. — Šo rezolūciju priekšnieks taču varēja nodiktēt savai sekretārei! Piemenei! Bet viņa, izpildījusi rīkojumu, aizmīrsa iedot priekšniekam parakstīt. Nolaidība un paviršība uz kātra soļa!

Svilis sparīgi devās skaidroties ar sekretāri.

— Kas uzrakstīja šo rezolūciju? — Viņš nolika sekretārei priekšā rakstu.

— Nezinu, — sekretāre teica, pat neuzmetusi rakstam skatienu.

— Tas šefa rokraksts vai... — Svilis savaldījās, lai nepaceltu balsi.

— Kāda man daļa, ka rokraksts tas ir! — sekretāre paņēma spogulīti. — Man iedod mapi, es to nododu šefam. Viņš atdod atpakaļ, es dodu tālāk — kancelejai... Biedri Svili, kāpēc jūs neko nesakāt par manu frizūru? Vai tā ir skaista? Šodien šefa nav un es priekšpusdienā palūdzu Zītai, lai viņa te pasēž, kamēr bušu frizētavā...

— Zīta!

Svilis ar pūlēm noturējās, neuzblāvis sekretārei: «Ratā tavi raibie mati!» Tomēr savaldījās — šā vai tā, dusmoties nedrīkst. Viņai asa mēle, kas zina, ko var šefam saplurkstēt. Kanceleja — cita lieta, tur viņš sakurinās pirti par to, ka iznesā rakstus ar neskaidrām rezolūcijām. Bet, būdams apdomīgs, nosprieda, ka pirms lietišķas sarunas vajag nomierināties, pakonsultēties ar vienu otru, savākt faktus par nolaidību darba un tikai tad apsūdzēt.

Faktus vākdams, Svilis iegriezās grāmatvedībā. Tur visi parakstas algu sarakstos, varbūt pēc paraksta izdosies noteikt, ar kā roku ir rakstīta rezolūcija.

Pie atbildīgā darba ķērās galvenais grāmatvedis pats.

— Tad nu tā, — viņš teica, izpētījis vairāku mēnešu algu sarakstu. — «Zināšanai» — esmu simtprocentīgi pārliecināts, ka to ir uzrakstījis šefs pats, bet «Svilim» — nav viņa roka. Protams, varētu uzaicināt ekspertu...

— Nevajag, kam lieki izdevumi, es pats! — Svilis paziņoja, juzdams, ka viņam krūtīs sāk vārtīties lava. Viņam nevajadzēja minēt: tā kancelejas vaina.

— Kas te uzrakstījis manu uzvārdu? — viņš bez aplinkiem noprāsīja kancelejas pārzinei.

— Kas tad ir? Nav jums domāts? — kancelejas pārzine paņēma uz galda uzņemto rakstu.

— Man vai ne man, par to parunāsim vēlāk. Es gribu zināt, kas uzrakstīja manu uzvārdu. «Zināšanai» — šefa roka, bet...

— Jā, jā, biedri Svili! — kancelejas pārzinei caur padusi ka zebiekste izspraucās tieviņā kurjere. Vakar mēs to saņēmām un es nodomāju kam tas «Zināšanai» varētu būt? Uz jūsu nodaļu papīru aiziet ļoti daudz, un tad es uzrakstīju «Svilim»... Ja tas nav jums, varam atdot kādam citam vai iesūt lietā, kur tādu ir daudz. Nedusmojieties...

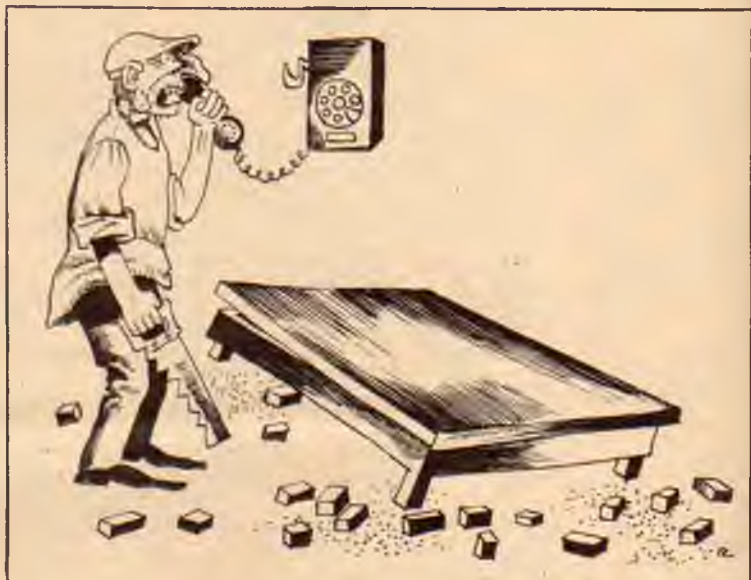
— Nu, nekas. Svarīgi, ka noskaidrojām, — Svilis pargāja dusmas un viņš nomierinājās. Apsēdās pie galda, sameklēja lodīšzīmuli un uzrakstīja: «Lieta. P. Svilis».

Atgriezies sava kabinetā, atcerējās, ka nebija izlasījis, kas tur bija rakstīts, bet vai nu skrieš atpakaļ uz kanceleju, kad steigdamu darbu tāpat ir līdz kaklam...

— MAN LIEKAS, BEIDZOT ESI ATRADIS SAVU STILU!

D. BREIKSS

— TŪLĪT BŪS GATAVS. TIKAI TĀ VIENA KĀJA VĒL JĀPIELĪDZINA...

E. RUSMANIS

I. MELGAILIS

— JA IZVILKSI ZELTA ZIVTIŅU, PRASI RAUGU!

E. RUSMANIS

HERMANIS PAUKSS

MANS VĪRS IR IDIOTS

(DRĀMA DIVOS CĒLIENOS AR PRIEKŠKARU)

Darbojas:

1. sieviete — trīsdesmit astoņus gadus veca, nedaudz korpulenta, skaistām, brūnām acīm, pēc profesijas vai nu virpotāja, vai daļdārzniece;
2. sieviete — trīsdesmit sešus gadus un apmēram septiņus mēnešus veca, slaida, brūni iedegusi, ar kreiso aci, kad uztraucas, mazliet šķielē. Citādi tīri glīta, ja nu vienīgi mazliet par kārnu. Pēc profesijas varētu būt grāmatvede vai stjuarte, bet nekādā gadījumā bērnodārza audzinātāja.

1. CĒLIENS.

(1. sievietes dzīvoklis modernā daudzstāvu namā. Virtuve. Uz gāzes plīts kaut kas burbuļo, vārās un cepas. 1. sieviete ņemas ap plīti. 2. sieviete stāv durvis.)

1. sieviete: — Miļā, vai tu nevarētu man izlīdzēt? Mans vīrs ir idiots.

2. sieviete (glaimota): — Manējais arī.

1. sieviete: — Es palūdzu, lai viņš aiziet uz veikalu un nopērk divus kilogramus ruletes, bet viņš nopērk man mērāmo ruleti un saka, esot bijušas tikai piecmetrīgās, un es nevaru viņam ieskaidrot, ka man nevajag metrīgās, bet gan kilogramīgās, un ka tas vispār ir pavisam kas cits un pērkams citā veikalā! Nu, vai nav idiots, ko?

2. sieviete brīžam piekrietoši māj ar galvu, brīžam līdzjūtīgi šūpo.

1. sieviete: — Es te netieku nost no plīts, bet kuru katru brīdi būs klāt ciemiņi. Vai tu, miļā, nevarētu aizskriet līdz kulinārijai un nopirkt man tos divus kilogramus ruletes, jo es baidos to idiotu sūtīt — viņš atkal kaut ko saputros un atnesīs vai nu piecus kilogramus, vai divus metrus!

2. sieviete: — Kāda runa, miļā, dod tik šurp naudīņu!

2. CĒLIENS.

1. sievietes dzīvoklis modernā daudzstāvu namā. Virtuve. Uz gāzes plīts kaut kas beidz burbuļot, vārīties un cepties. 1. sieviete ņemas ap plīti. Durvis parādās 2. sieviete, aiziet līdz virtuves galdam un noiet uz tā pirkumu.

2. sieviete: — Nu gandrīz pārstiepos, miļā, ta tava idiota dēļ! Un ielāgo uz priekšu, ka piecos metros ruletes ir vairāk nekā divi kilogrami!

Priekšgars.

VAJADŽĪGS ZĪNNESIS

Senāk iestādēm un kantoriem bija tāda vienkārša, bet tolaik ļoti nepieciešama štata vienība — ziņnesis. Tiklīdz kas ziņojams, tūlīt šī apsvēdīgā štata vienība ņēma kājas pār pleciem un — viens divi — ziņojums bija nogādāts, kur vajadzīgs.

Mūsdienās šādu ziņnešu valrs nav. Viņu vietā stājas telefons. Tiklīdz kas ziņojams, atliek tikai pacelt telefona klausuli. Par to bija dzirdējuši arī Juglas apkārtnes iedzīvotāji. Viņi cēla telefona klausules un zvanīja uz ķīmiskās tīrīšanas punktu Silcielema ielā 15. Zvanīja, zvanīja, bet vada otrā galā klusums. Nu ko, ja viens numurs neatbild, var taču piezvanīt uz citu — 009, izziņu biroju, kam par sadzīves pakalpojumiem jāzina viss. Birojā zīnāja arī. Laipna balss paskaidroja, ka tieši šis pieņemšanas punkts viens no pirmajiem Rīgā esot sācis strādāt pa jaunam, proti, tas ir, katru dienu atvērts līdz pulksten 20.

Zvanītāji, protams, priecīgi. Paldies par izsmieļošo informāciju. Tūlīt drēbes saiņos un prom uz pieņemšanas punktu. Bet — kā vējš skrien, kā miets atdurās. Pieņemšanas punkts slēgts. Tikai skatlogā ielikta zīmīte: «21. augustā inventarizācija.» Nākošajā dienā, drošs paliek drošs, atkal zvans uz 009. Jā, jā, ir atvērts! Atkal drēbes saiņos

un atkal nekā — skatlogā jauns paziņojums: «No 20. līdz 25. augustam tehnisku apstākļu dēļ slēgts.»

Pienāca 26. augusts. Zvans uz izziņu biroju un atkal tā pati atbilde — viss kārtībā, pieņemšanas punkts darbojas. Diemžēl izrādījās, ka laipni teiktie vārdi bija tāds neliels joks. Pieņemšanas punkts slēgts un logā joprojām iepriekš minētā zīmīte.

Gāja dienas, juglēnieši turpināja zvanīt uz izziņu biroju, un tur viņiem atbildēja, ka viss ir vislabākajā kārtībā, Silcielema ielā strādā. Tad kādā trešdienā nejauši garamgājējs pamanīja, ka ilgi galdītāls brīdis beldzot bija pienācis. Punkts bija valā. Kas tie bija par priekiem! Visiem tūlīt drēbes saiņos un uz punktu prom. Bet tur darbiniece laipni paskaidroja, ka nekādas pieņemšanas nebūšot, viņa vienīgi izsniegsot jau agrāk iztīrītās drēbes. Un tikai trešdienās. Kad šāda kārtība tikšot grozīta, to viņa nezino.

Redz, kādas satricelošas pārmaiņas! Vienīgi 009 — tur gan viss pa vecam. Kā parasts, laipna balss zvanītājiem paskaidro: ķīmiskās tīrīšanas pieņemšanas punkts atvērts līdz pulksten 20.

Un tagad lūdzami sakiet, vai tiešām nevajadzētu ziņnesi, kas, aizskrējis līdz izziņu birojam, pastāstītu, ka ķīmiskās tīrīšanas punktā Silcielema ielā 15 viss ir pa jaunam. Kā redzams, pa telefonu to nav iespējams izdarīt.

E. JUMĀRS

KLEKSĪŠI

«Naftas bāzes pārzinei zibeņnovēdējs nebija uzstādīts īstajā vietā.»

«Lai novērstu materiālu izvazāšanu, pie jaunā žoga uzlikām uzrakstu «Caureja aizliegta.»»

«Ar traktoru braucu uz veikalu tāpēc, ka druvā katra minūte dārga.»

«Andersona reibuma pakāpi apstiprina arī tas, ka viņš kurbuli neiebāza īstajā vietā, bet izpūtēja.»

«Izlasījis ugunsdzēsēju sastādīto aktu, brigadieris aizsvīlās.»

Savācis J. STUKLIS.

«Blaumaņa liriskais varonis Andrs savas bēdas izstāsta zirgam, un tas viņu nomierina.»

«Ne tikai Blaumaņa laikā, bet arī mūsdienās notiek konflikti starp veco un jauno paaudzi par vokāli instrumentālo ansambļu kaitniecību.»

«Ar savu dzeju Ojārs Vācietis cīnās pret tiem, kuriem ir divas ādas.»

«Pirmo krājumu dzejnieks rakstīja ar asu spalvu, bet otro ar humoru.»

No skolēnu sacerējumiem izrakstījis A. BARISJANS.

DABAS PIEMINEKLIS.

U. MEZAVILKS

MYWTVM

UZBEKU SATĪRAS ŽURNĀLS

— CIENĪJAMĀIS IBN HATTAB, VAI JŪS VĀRĒTU SEPTĪN-
DESMIT SEŠTO BENZĪNU PĀRTAISĪT PAR DEVIŅDESMIT TREŠO!

R. AHMEDOVŠ

MULLA: — ATNES MANAS BRILLES!
SIEVA: — VAI TAD ATKAL RĀDA AEROBIKU!

K. ODILOVS

M. GOZIJEVŠ

— KO DOD, NEZINU. BET, LAI KO DOTU, — ŅEMŠU!

O. VASIHANOVŠ

— VARAT NESKAITĪT, ES ESMU GODAVĪRS!

S. SUBHANOVŠ

JAUTĀJUMS BEZ ATBILDES

Pa Ogri klīda valodas.

— Šausmas, šausmas! — tantes stāstīja cita citai. — Pārdevējas Ogres tirdzniecības centra galantērijas sektorā sabāzušas kabatā tūkstošu tūkstošus! Tagad šīs nostādīs glītā rindā un vedīs uz cietumu!...

Patiesības labad atzīsim — nav dūmu bez uguns. Kārtējā inventarizācija pērnā gada nogalē galantērijas sektorā tiešām bija atklājusi prāvu iztrūkumu — sešus tūkstošus rubļu.

— Kur tie palikuši?! — tirdzniecības centra administrācija bargi tincināja pārdevējas.

Pārdevējas raustīja plecus.

— Ja nevarat uzrādīt vainīgo, vainīgas esat pašas! — administrācija noprieda. — Maksājiet ragā sešus tūkstošus!

Pārdevējas paraudāja un samaksāja.

Un tad sektora vecākā pārdevēja N. Vilciņa nolēma visu salikt pa plauktiem. Tā gadās. Cilvēkam šķiet, ka ciest kļuvis un raustīt plecus nav labi. Ka jārunā patiesība.

Bet plikā patiesība bija gauži nepatīkama administrācijai. Izklāstīta uz papīra, tā kļuva divtik nepatīkama. Un rīvēja kantis ne tikvien tirdzniecības centra vadībai, bet arī rajona patērētāju biedrību savienībai. Izrādījās, ka inventarizācijas komisijas strādājušas pa roku galam, komisiju priekšsēdētājs nav bijušas pienākumu augstums, cenu ekonomistes nav pārbaudījušas inventarizācijas aktos uzrādītās preču cenas, administrācijas izdarītās obligātās kontroles inventarizācijas bijušas formālas... Tirdzniecības centra vecākā prečzine V. Vasiļevska laikus nav marķējusi importa preces... Cenu prečzine T. Ponomarjova nav redzējusi, ka nemarķētie importa koferi, kas faktiski maksāja divdesmit rubļus, inventarizācijas aktos tika uzrādīti kā sešdesmit rubļus vērti...

Fakti brēktin brēca.

Īpaši nepatīkams bija N. Vilciņas paskaidrojumā minētais fakts, ka 1986. gada marta mēnesī inventarizācija galantērijas sektorā atklāja tūkstoš trīs simt rubļu lielu iztrūkumu, taču tirdzniecības centra direktors V. Bārdiņš un galvenā grāmatvede M. Pole nevis meklēja iztrūkuma cēloņus, bet vienā mierā nosprieda:

«Trūkstošo naidīgu savākt no pārdevējām. Inventarizācijas aktā ierakstīt neesošas preces par tūkstoš trīs simt rubļiem, bet savāktu naudu ar bezpreču pavadzīmi nosūtīt jaunlaulāto veikalam.»

Lasot N. Vilciņas paskaidrojumu, ikvienam kļuva skaidrs, ka, vadībai

šādā stilā darbojoties, var rasties ne tik vien sešu, bet arī sešdesmit sešu tūkstošu iztrūkums. Ja rīkotos principiāli, tad būtu stingri jāstāda visas inventarizāciju komisiju priekšsēdētājas, bet centra direktoram par ārkārtīgi rupju darba disciplīnas pārkāpumu jāizraksta vilka pase. Jo tur, kur kārtības trūkumu slēpj administrācija, prasīt atbildību no ierindas darbiniekiem nav nopietni.

Tirdzniecības centra administrācija arī to saprata un rīkojās pēc sen zināma principa — jo bargāk tiek nodrebināts pārmijnieks, jo vieglāk tiek cauri viņa priekšnieki. Tāpēc sektora pārdevējām izteica rājienu, paskaidrojuma rakstītājai N. Vilciņai stingro rājienu, sektora vadītāju L. Durkaču uz trim mēnešiem pazemināja amatā. Lai visi zina, ka Ogres tirdzniecības centrā jebkurš pārkāpums saņems pelnītu vērtējumu.

Tad ar šo lietu iepazinās Ogres rajona Patērētāju biedrību savienības valdes priekšsēdētājs A. Tukišs. Un viņam šķita, ka tirdzniecības centra administrācijas veiktie pasākumi nav pietiekami stingri, lai novērstu šādu gadījumu atkārtošanos. Valdes sēdē tika pieņemts lēmums, ka sektora vadītāja L. Durkača un vecākā pārdevēja N. Vilciņa atbrīvojamās no darba kā uzticību zaudējušas. Tālāk tika ieteikts izlemt arī pārējo pārdevēju likteni. Tirdzniecības centra direktors V. Bārdiņš, galvenā grāmatvede M. Pole un visi pārējie tika cauri ar dažādu stingrības pakāpju rājiem.

Tirdzniecības centra administrācija nekavējās izmantot radušos iespēju: tā L. Durkaču un N. Vilciņu atbrīvoja pēc valdes norādītā panta, bet pārējās sektora pārdevējas — pēc pašu vēlēšanās. Lai gan pārdevējām, atklāti sakot, šādas vēlēšanās nebija. Materiāli par iztrūkumu tika nodoti iestādēm, kas profesionāli spēj atrast noslēpto un noķert aiz rokas isto vainīgo.

Ogres rajona prokuratūra ierosināja krimināllietu. Gāja laiks, nāca un gāja liecinieki. Līdz beidzot tika pieņemts lēmums: krimināllietu izbeigt nozieguma sastāva trūkuma dēļ.

Ja tā, tad kāpēc atbrīvota no darba kā uzticību zaudējuši N. Vilciņa, kāpēc raudādamas maksājušas sešus tūkstošus un no darba pēc «pašu vēlēšanās» aizgājušas sektora pārdevējas?

Uz šo jautājumu atbildes nav.

A. BRĀLĪTIS

STARP CITU

Garastāvoklis bija tik šausmīgs, ka pašam kva bail.

Nevis sieva, bet sadiste: tāpat jau slikti, lviņa vēl liek paskatīties spogulī.

NIKOLAJS TIHONČU

Cilvēks nedzīvo no kritikas un paškritikvien.

Nedzenieties pēc mantas! Jo mazāk manjo vieglāks šķiršanās process.

Arī anonīmiem vajadzīga iedvesma.

LEONS OZOL

CILVĒKI UZ VIENTUĻAS SALAS

Karikatūristi vientuļās salas parasti zīmē kā nelielu sauszemes pauguru milzīgā ūdensplašuma vidū ar vienu palmu uz tā.

Ķīpsala, kas atrodas Rīgā, nepavisam neatbilst šim nosacījumam.

Bet Ķīpsalā, Ogļu ielā 12, divas dzīvojošās ģimenes tomēr sevi uzskata par vientuļas salas iemītniekiem.

Sā gada maijā ilgstošas ekspluatācijas rezultātā sabruka labierīcības (1. attēls). Malkas šķūniši, ja tos vēl var uzskatīt par malkas šķūnišiem (2. attēls), arī ir sabrukuši.

ši. Aka, kur viņi ņēma dzeramo ūdeni, nu ir tā piesārņota, ka tās ūdens vairs neatbilst sanitārajām normām.

Neskaltāmas reizes Ogļu ielas divpadsmitā nama iedzīvotāji lūguši palīdzību Ļeņingradas rajona 102. dzīvokļu ekspluatācijas rajona darbiniekiem. Bet viņu lūgumi dzirdīgas ausis nav sasnējuši. Nekādas palīdzības, nekādas atbildes. Tad nu arī abas ģimenes nosprieda, ka atrodas uz vientuļas salas. Kādu laiku jutušies vientuļi un pamesti.

Un tomēr domāt, ka šīs Ķīpsalas stūrītis ir galīgi un visu aizmirsts, nav pareizi. Kārtīgi iekasēt ires maksas no abām ģimenēm 102. dzīvokļu ekspluatācijas rajons neaizmirst!

ALEKSIS ANDREEVS,
«Stāršeļ», Sofija

DOMAS SKAĻĀ BALSĪ

Kritiskais fejetons pēc būtības valnīgajam tikai piesaka šahu. Matu var dabūt fejetona autors.

Tālrēdzīgs cilvēks: viņš plānoja objektīvu attaisnošanās iemeslus arī tam, kas nekad nevarēja notikt.

Uzdevums: kas uzvarēs, ja sacentīsies iespējas, kam nav spēju, ar spējām, kam nav iespēju.

Tas, ka fakti atbilst īstenībai, ne vienmēr nozīmē, ka tos var darīt zināmus atklātībā.

Karjeras sākums var arī nebūt loģisks, toties tās gals vienmēr ir loģisks.

Ja gribat, lai citi aizmirst jūsu kļūdas, neaizmirstiet savas kļūdas!

Kad pirmais cilvēks spers pirmos soļus

KLĀT PLAUVAS LAIKS!

Cetras sarunas par vienu tēmu

PIRMĀ SARUNA

Korespondents: — Beidzot ir pienācis labības novākšanas laiks. Kā mēs visi zinām, tas šogad sākas dažas nedēļas vēlāk nekā citiem gadiem. Laika apstākļi, arī tas nav nekāds noslēpums, šogad mūs nav lutinājuši. Labība, kā saka, sakritusi veldrē. Tāpēc šoruden kombainieriem, tā sakot, būs ko pastrādāt.

Arī tas nav nekāds noslēpums, ka to godu — nopļaut pirmo vālu, iekult pirmo kūlienu — atkal izpelnījies tieši biedrs Miežītis. Tā, kā mēdz teikt, nav nejaušība, nav pārpratoms. Biedrs Miežītis to nopelnījis, tā sakot, ar savu labo darbu, ar priekšzīmīgo tehnikas gatavošanu pļaujai. Tas nav nekas jauns, un mēs labi zinām, ka biedrs Miežītis jau piekto gadu kolhozā atzīts par labāko mehanizatoru. To arī mēs zinām, ka viņš visus iepriekšējos gadus apņēmis novākt labību bez zudumiem. Zināms ir arī tas, ka šogad biedrs Miežītis uzņēmis paaugstinātas saistības. Viņš ir priekšzīmīgs darba darītājs, atsaucīgs kolēģis un lielisks ģimenes cilvēks. Gribas jums, biedri Mieži, novēlēt veiksmīgu pļaujas laiku! Varbūt jūs pats gribētu par sevi ko teikt?

Miežītis: — Jūs jau te visu pareizi pateicāt. Man nav ko piebilst.

Korespondents: — Paldies par interesanto sarunu un veiksmi darbā!

OTRĀ SARUNA

Korespondents: — Klāt labības novākšanas laiks! Man grūti aprakstīt to zeltaino mirdzumu, kāds paveras skatienam. Arī kombainieri savus druvu kuģus jau izbraukuši uz lauka. Kā tad veicas ar darbiem? To arī pajautāsim kolhoza labākajam kombainierim biedram Miežītim.

Biedri Mieži, nu, kā tad ripo?

Miežītis: — Nu, ripo jau.

Korespondents: — Tas ir vareni! Un kā tad birst?

Miežītis: — Nu, birst jau.

Korespondents: — Lieliski, lieliski! Bet kā ar zudumiem?

Miežītis: — Nu, ir jau arī zudumi.

Korespondents: — Jā, bēdīgi, bēdīgi! Bet droši vien jūs ar tiem cīnāties?

Miežītis: — Nu, cīnāties jau!

Korespondents: — Malači, malači! Un kā laika apstākļi, laikam nelutina?

Miežītis: — Nu, nelutina jau.

Korespondents: — Kā dzirdējāt, laika apstākļi nelutina, ir zināmi zudumi, bet, neskatoties uz to, tehnika ripo un gaudi birst! Veiksmi jums, viri!

TREŠĀ SARUNA

Korespondents: — Rasas lāses vēl mirdz zeltainajās vārpās, bet milzīgā labības jūra jau

vilņojas pļaujas priekšnojautas. Uz lauka jau atbraukusi varenā tehnika. Arī kolhoza labākais kombainieris Miežītis ir te.

Sakiet, biedri Mieži, kas ir tas spēks, kas ļauj jums nu jau vairākus gadus atrasties vadošo kombainieru vidū. Varbūt jūs smeļat spēkus no dabas?

Miežītis: — Daba jau daudz palīdz. Pie dabas jau vienmēr var ko smelt. Bet pamatā jau tomēr ir darbs.

Korespondents: — Un tad, kad šķiet, vairs nevarēs, kad saule jau nolaižas aiz koku galiem, bet jūsu varenajā tehnikā sabojāties kāds zobratīņš, varbūt tieši saulrieta skaistums jums liek sapurināties un aizmirst grūtības?

Miežītis: — Tas jau, protams, liek sapurināties. Bet pats galvenais, vai saule lec, vai riet, ir darbs.

Korespondents: — Es saprotu, lauku cilvēkam nav viegla dzīve, laika apstākļi to nelutina. Bet varbūt tas, ka agrā rīta stundā var basām kājām pastāvēt uz brūni kūpošās zemes, dod spēku palikt šeit un neizraut savas saknes no zemes?

Miežītis: — Tas jau, protams, dod spēku. Bet par to nav laika daudz domāt. Jāstrādā.

Korespondents: — Biedrs Miežītis mums lieliski pastāstīja, ka tikai cilvēks saistībā ar dabu spēj darīt brīnumus, gāzt kalnus. Paldies, biedri Mieži, un bagātu birumu!

CETURTĀ SARUNA

Korespondents: — Republikas laukos rit labības novākšana. Arī mēs gribējām zināt, kā tad tas notiek. Un, lai visu labāk varētu saprast, uz sarunu uzaicinājām kolhoza labāko kombainieri biedru Miežīti.

Biedri Mieži, tas lielais, kas tur rūc, kas tas tāds ir?

Miežītis: — Tas ir kombains.

Korespondents: — Bet ko tas dara šeit uz lauka?

Miežītis: — Pļauj labību.

Korespondents: — Bet kas tur aiz kombaina paliek uz lauka?

Miežītis: — Salmi.

Korespondents: — Un kur paliek gaudi?

Miežītis: — Gaudi ir kombaina bunkurā. Tiem pakal atbrauks mašina.

Korespondents: — Vai uz lauka gaudi nepaliek?

Miežītis: — Nu, kādreiz jau paliek.

Korespondents: — Un ko darāt ar tiem, kas paliek?

Miežītis: — Mēs darām visu, lai uz lauka nekas nepaliktu.

Korespondents: — Tagad mēs zinām, ka labību pļauj ar kombainiem, ka graudus aizved ar mašinām, ka kombainieri cenšas neko neatstāt uz lauka. Novēlēsim viņiem veiksmi darbā!

Sarunas pierakstīja
A. NITA

ŠIS UN TAS PAR ŠO UN TO

- Kad būšu miris, daudz cilvēku apraudās manu nāvi.
- Vai tev tik daudz draugu!
- Nē, kreditoru.

Kantorī pieņemts jauns darbinieks ar protekciju.

— Tā. Sēdēsīt, lūk, pie šā galda... Kas attiecas uz darbu, gan jau kaut ko izdomāsim!

Angļu biznesmenis saņem vēstuli no otra biznesmena:

«Ser, mana sekretāre ir lēdija. Tāpēc nesnā-

dams džentlmenis, nevaru atļauties savas domas par jums uzrakstīt pats. Ceru, jūs sapratīsīt, kas šajā vēstulē ir pateikts.»

Lietus gāž nepārtraukti jau piekto dienu. Atpūtnieks vasarnīcas īpašniekam jautā:

- Vai pie jums tā līst vienmēr!
- Nē, kāpēc! Ziemā krīt sniegs.

Pane Vavržika jautā savam vīram:

— Saki, Pēter, vai tava jaunā sekretāre ir skaista!

— Arī tu to pašu! It kā nepietiktu, ka sekretāre mani katru dienu...

J. SULCS

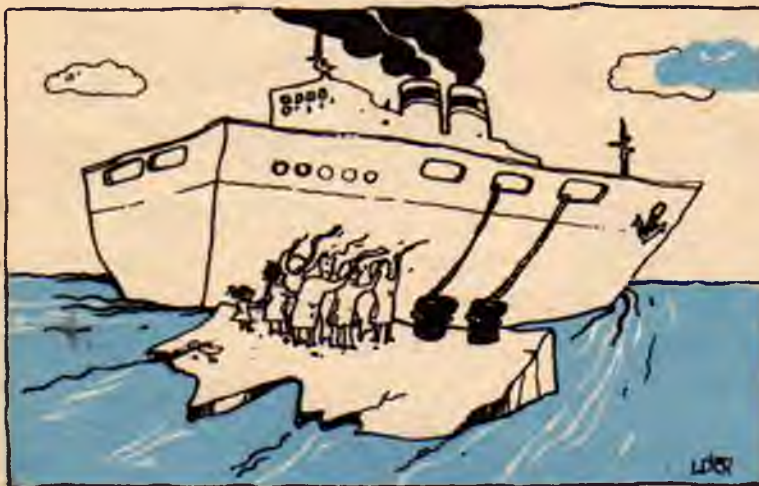

L. BULIKINA

A. LIEPIN

L. DANILĀNS

I. MELGAILIS

JEVGENS DUDARS,
«Perec», Kijevas

PLACDARMS

Jaunajā vietā — kādā uzņēmumā — mani desantēja, iecēla no augšas. Vēl tolaik, kad tas bija modē. Parādīja priekšnieka krēslu un pateica:

— Lūk, te ir jūsu placdarms!

Nu ko, pēc desantēšanas pirmām kārtām parūpējies par drošību: izveidoju aizsardzības sistēmu, nodrošināju aizmuguri, parūpējies par apgādi. Un sāku karot. Vispirms rūpīgi izpētīju, kas par cilvēkiem strādā uzņēmumā — vai nav kāds diversants paša mājās, kurš nākotnē varētu man parakties apakšā.

Mulķis, kā zināms, ir bīstams, ja viņš ir pārāk rosīgs. Gudrais — ja sevi noslēdzies. No kura jātiek valā vispirms? No mulķa.

Izsaucu pie sevis Sataņivski.

— Jauniem cilvēkiem mums visi ceļi valā, — es teicu. — Jūs esat jauns un enerģisks. Brauksiet mācīties. Mums ir vajadzīgi izglītoti kadri!

No gudra tikt valā ir grūtāk. Gudrais jāizvirza. Bet izvirzot jānogrūž kaut kur tā, lai viņš vairs netiktu klāt ne ar zobiem, ne ar roku, pat ne ar aci. Jo, kad acs neredz, zobi neniež.

Izvirzīju Bereguļu. Uz Jamalas Ņencu nacionālo apvidu.

Tagad varēja atvilkt elpu. Bet te pēkšņi — Gorobecs. Ar iniciatīvu:

— Jāievieš jaunas metodes!

Jaunas metodes nozīmē jaunas ķibeles. Bet vai tu, Gorobec, zvirbulīt pelēkais, zini, kā tās jaunās metodes uzņems trestā? Tev nekas, tu pačivināji un — krūmos, bet man būs jāatbild.

Izsaucu vietnieku.

— No kurienes mums šitais Gorobecs uzradies?

— Vietējais.

— Apslāpējiet viņa dedzību! Citādi visi varam nosvilt.

Apslāpēja.

Pēc tam Gorobecs strādāja tā, kā slapja malka deg: tikko čūkstēja. Un viņa paraugam sekoja pārējie.

Kāds darbs, tāds iznākums. Klingēri no debesīm nevienam vairs nekrit, bet trestā sāka interesēties: tā un tā, kāpēc jums pie galda — čum, bet klētī — čušs?

Skaidrs, vajadzīgs speciālists iluzionists. Atcerējos Kaļčuku. Iepriekšējā darbavietā bijām kopā strādājuši. Visaugstākās klases speciālists! Progresīvās trokšņošanas, sasniegumu uzpūšanas, panākumu imitēšanas lietpratējs, meistars žonglēšanā ar skaitļiem un manipulēšanā ar vārdiem.

Atvedu šo pie sevis.

— Tad nu pacenties izaistīt! Un lai nevienš nevarētu piesieties...

Kaļčuks centās. Viss gāja gods godam. Darbs ritēja kā pa sliedēm. Kā biljarda bumba. Un šīs bumbas centrā sēdēju es. Savā krēslā.

Un kustējos arī pēc biljarda bumbas principa. Iebikstīja man ar kiju — ripoju. Netrāpija — stāvēju. Iedzina kulē — sēdēju kulē. Nolika pie apmales — turējos pie apmales. Un tikai iekšēji drebēju — lai nu kāds neuzsit par stipru. Lai nepārlidoju pāri apmalei.

Bail, bet vienlaikus — gandarījums. Ja jau man mērķē, tas nozīmē, ka ar mani rēķinās. Ja rēķinās, tātad saista cerības, tātad esmu pozīcijā, kur var vinnēt. Vinnēšu — paturēs prātā. Paturēs prātā — kaut kur iecels. No vispārējās burzmas izcels. Ar kaut ko apbalvos. Bet balvas tāpat kā izkaušanās — viena nāk, otru līdzī ved. Un tad jau tu esi drošībā kā bruņurupucis savās bruņās. Saod kaut ko garšīgu — bāz galvu laukā. Kaut kas bīstams — ierauj galvu zem bruņām. Tad mani tik vienkārši vairs nepaņems.

Bet, ja paņems, kaut kur noliiks. Jo es sēžu bumbas centrā. Bet bumba ir apaļa, rīpos. Un apstāsies tikai tad, kad atradīs piemērotu bedrīti.

Es esmu kā tāds neidentificējams lidojošais objekts. Nevienš mani neredz, bet visi runā, ka esmu. Un domā, ka man ir fantastisks spēks. Un burvija talants. Unikālas spējas. Neizsikstoša enerģija. Tic, jo neko neredz. Es esmu čaulas viduci. Necaurredzamas. Skaņu necaurīdīgas. Necaursitamas.

Tomēr ieraudzīja. Kā? Pats to nevaru aptvert.

— Kur jūs visu laiku bijāt? — man prasa.

— Tas ir kā, kur? Tur, kur mani izsēdināja. Placdarmā...

— Bet placdarms kur?

— Darba frontē!

— Tur jau tā nelaime, ka fronte tālu, tālu priekšā. Bet jūs sen jau karojat pa dziļu aizmuguri. Pret ko? Par ko?

Kāda Parīzes veikala skatlogā izvietotie uzraksti un paskaidrojumi ir rakstīti ļoti kļūdainā un gramatiski nepareizā valodā. Kāds skolotājs tam pievērsa veikala īpašnieka uzmanību. Īpašnieks atbildēja: «Tas ir darīts tīšām. Ļaudis uzskata mani par muļķi, tāpēc labprāt iepērkas pie manis. Patiecoties šim kļūdām, man izdevās celt veikala apgrozību trīs reizes.»

Kā ziņo Beļģijas avīze «Soir», garīdznieks Endrjū Prikišs-Viljams paziņojis: «Ja anglikāņu baznīca atļauj sievietēm kļūt par mācītājam, tad ar tādām pašām sekmēm var iesvētīt par draudžu ganiem pērtiķus.»

Grupa Kuveitas parlamenta locekļu iesniedza valsts augstākajai likumdevējai iestādei likumprojektu, kas paredz piešķirt sievietēm balsis tiesības. Likumprojektu nodeva izskatīšanai Islama lietu ministrijai. Tās atbilde bija negatīva: «Ja gribam palikt uzticīgi pravieša Muhameda mācības pamatprincipiem, nav pieļaujams, ka sievietes izvirzītu vīriešus vai citas sievietes ievēlēšanai parlamentā.» Tā Kuveitā sievietes joprojām palika bez balsis tiesībām.

Vecīgā amerikāņu miljonāre Šarlote Bergena mīl dirīģēt. Tiesa, viņai nav muzikālas izglītības, arī ar talantu viņa nevar lepoties, toties viņai netrūkst dolāru.

Katru gadu par 40 000 dolāriem viņa nomā uz vienu vakaru Ņujorkas Karnegholu kopā ar slaveno Ņujorkas simfonisko orķestri. Nesin viņa uzrāpās uz dirīģenta pulsta un devās uzbrukumā Mocartam.

Nav skaidri zināms, kad parādījās pirmie medikamenti pret galvassāpēm, taču nav šaubu, ka kukuju cits piederīgie Kenijā lieto vienu no vecākajām metodēm šīs kaītes apkarošanā. Pēc viņu pārliecības, lai tiktu valā no migrēnas, pietiek pusstundu pasēdēt uz

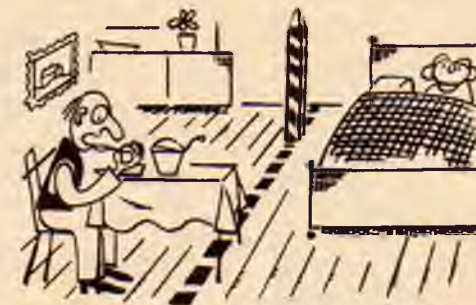

— PĀRDOT BĒRNIEM NARKOTIKAS IR ĻOTI SMAGS NOZIEGUMS UN IT IPASI TĀPĒC, KA JŪS VĒL NEKO NEESAT IEMAKSĀJUŠI POLICIJAS ZIEMSVĒTKU FONDĀ!

bruņurupuča. Tāpēc modernajā Nairobi slimnīcā tradicionālās medicīnas piekritēju vajadzībām tur bruņurupuči Doktoru. Pieņemšanas stundās viņu piesien dārzā pie speciāla staba, kur arī notiek dziedniecības procedūra.

Vairākos DĀR rajonos bērni par savu darbu atlīdzību saņem pēc sava svara. Bērns, kas sver līdz 48 kg, saņem 90 centus dienā, bet 49—59 kg smags bērns — 1 randu 10 centus.

Matīšenu ģimene guļ vienā valstī, bet pusdienas ietur otrā. Lieta ir tā, ka Beļģija un Nīderlande joprojām nevar vienoties par precīzu robežas līniju. Puse Matīšenu saimniecības atrodas vienā valstī, puse — otrā.

Pierobežas pilsētai Barle-Hertogai, kurā dzīvo 8000 cilvēku, ir divi mēri, divi policijas iecirkņi, divas finansu nodaļas.

Beļģijas fermere Katrīna Matīšena ar pašreizējo stāvokli nav apmierināta: «Man precīzi ir jāzina, kuras no manām govīm ir piesietas Beļģijā, kuras Holandē, citādi pie pirkšanas un pārdošanas mani var apvainot kontrabandā.»

Kāda Birmingemas (Anglijā) mūzikas skolotāja iesniedza tiesā prasību šķirt viņas laulību. Savu rīcību viņa pamatoja ar to, ka viņas vīrs mēdzojot naktī spēlēt dūdas un spiežot viņu sist takti ar mušu sīlamo.

Katra pāvesta Jāņa Pāvila II viesošanās diena Austrālijā izmaksāja valstij vienu miljonu mārciņu sterliņu, t. i., 10 reizes vairāk nekā Lielbritānijas karalienes vizīte šajā zemē.

1986. gadā Anglijā un Velsā reģistrēti 847 410 kriminālnoziedznieki, t. i., par 7% vairāk nekā 1985. gadā un 2,3 reizes vairāk nekā 1981. gadā.

MELU MĀCĪBSTUNDAS VAŠINGTONAS ĒTIKAS SKOLĀ

— Praktiskās ētikas un morāles skola Vašingtonā klausās. Ar ko varam būt jums derīgi?

— Mans dēls brauc uz Vašingtonu. Gribētos zināt, vai jūs nevarētu pasniegt viņam liekulības, nodevības un krāpšanas stundas.

— Protams. Darbs mums ir noorganizēts teicami. Mūsu skolas absolventi iegūst kongresa obstrukciju bakalaura vai viltus liecību maģistra grādu.

— Vai nevarētu mazliet sīkāk?

— Lūdzu. Lielu popularitāti pie mums iemantojušas melošanas stundas, kurās mūsu audzēkņi mācās izvairīties no atbildēm uz jautājumiem, ko var uzdot noklausīšanās laikā kongresā.

— Kā tas notiek?

— Tiek izmantota Eliota Abramsa* metode. Mēs rekomendējam klausītājiem formulēt atbildes apmēram tā: «Iespējams, tā ir bijis, bet es to neatceros.» Vai arī: «Es to neatceros, bet, ja jūs apgalvojat, ka tas ir noticis, esmu gatavs ticēt jūsu vārdiem.»

— Vai Abramss pie jums strādā par instruktoru?

— Nē. Klausītāji tikai izmanto viņa atbildes kā paraugu.

— Mācīties no tāda cilvēka nevienam nav grēks.

— Es ieteiktu jūsu dēlam pierakstīties seminārā «Speciālie prokurori». Tas noorganizēts tiem, kuri grib sagatavoties darbam administrācijā. Pieņemsim, jūsu dēls strādās Vašingtonā un viņam būs šādas tādas darīšanas ar bruņošanās uzņēmumu pasūtījumiem. Kā atlīdzību par to viņš saņems akcijas naudu. Tiklīdz tas būs kļuvis zināms sabiedrībai, jūsu dēls dabūs pats savu speciālo prokuroru. Mēs iemācīsim jaunajam cilvēkam droši izturēties prokurora priekšā un iespējamās nepatīkamas samazināt līdz minimumam.

— Kādā veidā?

— Jūsu dēls pieprasīs sev juridisko imunitāti un pēc tam piekritīs nodot visus savus kolēģus, kas iejaukti šajā lietā.

— Vai tad tas nav netīrs triks?

— Nē. «Netīrais triks» mums ir gluži cits seminārs. Tanī valdības ierēdņi mācās novērst atbildību no korporācijām, kas piesārņo dabu.

— Mans dēls var būt darbu arī kādā federālajā aģentūrā. Kādā apjomā viņam jāapgūst krāpšanas māksla?

— Mēs visiem piedāvājam vispārēju kursu: «Māksla izdarīt noziegumus, izmantojot dienesta stāvokli.» Ko mūsu klausītāji no tā izvēlēsies sev, ir viņu darīšana.

— Mans dēls tāpat grib zināt, vai jūs mācāt, kā iznīcināt kompromitējošus dokumentus.

— Katram, kas pie mums atbrauc, ir jāņem līdzi ierīce papīru griešanai un speciāls koferis dokumentu dedzināšanai. Koferi var izmantot arī, lai tanī atnestu pusdienas.

— Pie jums ir interesanti...

— Mēs cenšamies panākt, lai mūsu skolas audzēkņi būtu godājami pilsoņi, pat ja viņiem šai nolūkā būtu jāmelo. Olijs Norts** taču ir teicis, ka «tas vairāk tiek darīts valdības labad nekā mūsu draugu atalgošanai vai mūsu ienaidnieku sodīšanai».

* Eliots Abramss — ASV valsts sekretāra palīgs starpamerikāniskajās lietās.

** Olijs Norts — pulkvežleitnants, bijušais Nacionālās drošības padomes darbinieks.

Šajā numurā zīmēto karikatūru tēmas ir izdomājuši Gunārs Bērziņš, Dainis Breikšs, Ludmila Bulikina, Ludis Danilāns, Hugo Hībuss, Agris Liepiņš, Imants Melgallis, Ugis Mežavilks, Igors Palkovs, Edvards Rusmanis, Tamāra Sergijenko, Jānis Šulcs un Andrejs Vīte.

«Ludas Matyi», Budapesta

— Mammu, kam tu valrāk
tīci — man vai šim tipam, ko līdz
šim nekad neesi redzējusi!

«Weekend», Londona

Pusšata vienība.

«Szpilki», Varšava

— Jums ir liela ģimene. Kā tiekāt galā ar dzīves
problēmām!
— Vienkārši. Mēs dzīvojam, veči kārtu problēmas.

«Stāršel», Sofija

— Nu, dari taču kaut ko, Tormod!
Kaut vai uztaisi laivu!

«Billed Bladet», Kopenhāgena

— Vaterlo!
— Tīlts, ser!

«Daily Mirror», Londona

— Fanda, nepeldi tik tālu! Vai vismaz pakļiedz man krājkases grāmatīņas numuru!

«Dikobraz», Prāga

— Neko aizkustinošāku atvadām es izgudrot ne
varēju!

«Eulenspiegel», Berlīne

Redakcijas kolēģija: I. Palkovs (galv. redaktors), H. Grundulis, A. Ivanovskis, O. Mačs, S. Matisāns, Ē. Ošs, E. Rusmanis (galvenais māksl. redaktors), A. Sondors (atb. sekretārs), A. Vīte (galv. red. vietnieks). Tehniskais redaktors M. Survelis. LKP CK izdevniecība, 226081, Rīgā, Balasta dambī 3. Laikraksta «Cīņa» izdevums. Redakcijas adrese: 226081, Rīga-81, ab. k. 19. Preses namā, Balasta dambī 3. Telefoni: galvenā redaktora vietniekam — 463872, atbildīgajam sekretāram — 460331, vēstulju daļai — 469568.

Nodots salikšanai 3.09.87. Parakstīts iespiešanai 23.09.87. JT 06201. Formāts 70X100/8. Ofseta tehnika, 2,58 uzsk. iespiedl., 3,48 izd. l. Metiens 124 000 eks. Pasūt. Nr. 1204. Iespiests Latvijas KP CK izdevniecības tipogrāfijā, 226081, Rīgā, Balasta dambī 3.

Журнал сатиры и юмора «Дадзис» (Чертополох). Выходит 2 раза в месяц на латышском языке. Издательство ЦК КП Латвии. 226081, г. Рига, Баласта дамбис, 3. Адрес редакции: 226081, Рига-81, аб. я. 19. Дом печати, Баласта дамбис, 3. Отпечатано в типографии Издательства ЦК КП Латвии, 226081, г. Рига, Баласта дамбис, 3.

12-15
TIKŠANĀS AR «KONTRĀM»

TIKŠANĀS AR «KONTRĀM»

- Priecājos jūs redzēt vecie zēni! Kas jauns?
- Tikai zilumi ser...